

BŘEZEN 2026

V březnu ubylo klientů stacionáře – jedna dáma odjela k synovi na Moravu. Měla by tam být asi půl roku a když se vrátí na Suchdol v dobré kondici, jistě se vrátí i do Horizontu. Ale v 95 letech je těžké cokoli plánovat ...

Jiná klientka odjela na měsíční odlehčovací pobyt do Opočna. Ale bohdá se nám v dubnu zase vrátí. Další klient definitivně nastoupil do pobytového zařízení. Nechodil sem dlouho, ale všichni si ho oblíbili a bude se nám po něm stýskat.

Nově naopak začal chodit jiný muž. Zajímavý chlapík, jehož velkým životním koníčkem bylo létání balonem. Do stacionáře chodí zatím 2x týdně.

A koncem měsíce si stacionář vyzkoušela velmi komunikativní dáma, která většinu času tráví doma sama nebo s dcerami. Tak pro ni snad stacionář bude vítaným obohacením společenského života. Po prvních návštěvách to vypadá, že ano. S klientkami i personálem hodně mluvila, moc si užila cvičení na židlích a nadchla ji i přednáška o Venezuele.

Do penzionu se nastěhovala nová obyvatelka bytu č. 3. Rodina měla obavy, jako to po tak dlouhé době v LDN zvládne, ale zvládla to celkem dobře. Je to bojovnice, která se nevzdává. Zpočátku chtěla využít skoro všechno, co naše pečovatelská služba nabízí. Ale rychle se osamostatňovala a stále víc věcí zvládala sama.

Z personálu se loučíme s Markétou, která podala výpověď a odejde ke konci dubna. Ale ještě v březnu a dubnu pracovala s nezmenšeným nasazením. Rozhodně to nebylo takové to „už jsem jednou nohou venku, tak to jen tak nějak doklepu“. Naopak – nic na ní nebylo poznat - s klienty pekla, cvičila, vyráběl a stále přicházela s novými nápady. Nikdo z klientů si toho, že se s námi loučí, nevšiml.

Oslavili jsme narozeniny jedné klientky a jedné kolegyně. Obě nás pohostili. Zmíněná klientka – jako v předchozích letech – přinesla vlastnoruční chlebičky a výbornou křehounkou roládu. S dcerou kvůli tomu vstávali v pět hodin. Ale výsledek jejího úsilí všichni ocenili a pochutnávali si ještě dva dny.

Vytoužené jaro jsme vyhlíželi na procházkách (které se prodlužovaly úměrně vzrůstající teplotě) a radostně jsme vítali každý nový kvítek. Ke konci měsíce jich už bylo docela dost.

A jarní motivy je objevovaly i v aktivitách stacionáře. Dámy třeba sázely osení. Ve středu ho daly do země a v pondělí s překvapením zíraly na deseti centimetrovou travu, která trčela z květináčů.

Adéla přišla zase s originálním nápadem. Pořídila jakousi chundelatou heboučkou přízi, ze které se plete bez použití jehlic. Dámy si z ní pletly šály a jedna zvládla i polštářek. Díky tomu, že materiál je tak hebounký, je poležení na něm mimořádně příjemné, takže je těžké ji dostat z pelechu.

Na začátku března jsme slavili MDŽ. Nejdřív s Rybičkou. Která ale přišla jen jedna! To se nám ještě nestalo. Přišla opravdu jen jedna holčička s maminkou a pí. Michalcovou. Ale nenechali jsme se odradit – hráli jsme si, zpívali, tančili úplně stejně jako jindy, když přijde rybiček celé hejno.

Potom s námi přišla oslavit MDŽ manželka nového palestinského velvyslance. Nedaleko Horizontu totiž sídlí palestinská ambasáda. Ambassador je tu nový a teprve se rozkoukává a navazuje kontakty. Jeho manželka, paní Lucy, se ve své domovině angažuje v charitě a pracuje v komunitním centru. Chtěla poznat, jak takové věci fungují u nás.

Návštěva z ambasády tu nebyla poprvé. Už v letech 2016 a 2017 jsme tu měli na návštěvě tehdejšího pana velvyslance, resp. jeho zástupce. Tentokrát tedy přišla manželka velvyslance s doprovodem. Palestina je jedním z témat, které společnost štěpí. Zvláště po zvráceném říjnovém útoku hord hamásovských sadistů před dvěma lety a následné tvrdé odvetě Izraele. Při našem setkání jsme se ale politice vyhnuli. Jen jsme konstatovali, že reciproční návštěvu Palestiny je lepší o něco odložit. Nicméně jsme se domluvili na naší návštěvě ambasády někdy v květnu.

I v břenu nám přišel zahrát a zazpívat si Šimon.

A opět přišla Tereza s Ebby. A tentokrát v doprovodu kamarádky a holubice. Tereza se totiž ujala zraněné holubice ze záchranné stanice. Má zraněná křídla a nemůže létat.

Takže jsme si mohli pohladit nejen pejska, což se nám sem tam podaří. Ale také pohladit a pochovat holuba, což se komukoli z nás podařilo poprvé v životě.

Kulturní akce jsme tu měli v březnu 4 a navštívili jsme během nich 3

kontinenty. Nejdříve přišel dendrolog a světoběžník Hubert Čížek. Byl tu už potřetí a letos nás vzal do Austrálie.

O týden později nás Michal Krchňák vzal do Afriky, konkrétně Nigérie. Je to nejlidnatější Africká země. Je to ohromná a rozmanitě země. Bohužel v některých jejích částech dochází k rozsáhlému násilí na křesťanské menšině ze strany fanatických islamistů. Ale pan Krchňák pobýval v bezpečnějších oblastech. Byl tam na několika křesťanských konferencích, a i tady se projevil, jako zkušený kazatel. A dokonce nám i zahrál na housle.

No a další cestopisná přednáška nás zavedla do Jižní Ameriky, konkrétně do Venezuely. Povídal nám o ní zkušený cestovatel i lektor Karel Wolf, kterého je radost poslouchat. Mluvil hlavně o přírodních krásách této jihoamerické země a promítal nádherné fotky.

A při jedné z akcí jsme se vydali dokonce mimo zeměkouli – do vesmíru.

Přišlo k nám Laskavé divadlo s představením inspirovaným životním příběhem první afroamerické kosmonautky Mae Jemison. Jde původně o představení pro děti, které je má povzbudit, aby šli za svými sny, i když je okolí odrazuje – jako se to dělo Mae.

Představení bylo plné hudby i tance a příběh naplněných snů leckoho z přítomných dojal.

Takže se tu neleskly jen hvězdy a planety v představení, ale i oči diváků.

